

CHỊ EM SINH ĐÔI

Nguyễn Nguyên An

Hạnh thủy mị, nét na; tính hạnh đoan trang. Hân lung linh sức trẻ, mắt vời vợi tin yêu. Người ta bảo: "chị em sinh đôi không chỉ giống nhau, thậm chí cô này ôm cô kia cũng ôm". Hè, Hân về nhà. Xe vừa đỗ, cô đã tuôn tìm chị, ôm chị cười. Hải lại thút thít trong vòng tay em. Bà mẹ trách yêu:

- Làm chị mít ướt vậy, không sợ em nó cười cho.

Ngôi nhà ông Hảo vốn trầm lắng, bỗng ồn ã tiếng cười vui. Ngôi nhà xưa của ông Hảo thấp thoáng trong vườn cây đầy bóng mát. Hai chị em ngồi hong nắng trước bậc thềm. Cách nhà 50 mét, con đường nhựa nổi biển vào thành phố, xe cộ như mắc cửi. Sự rộn ràng như được lọc qua kẽ lá, dịu xuống một góc yên tĩnh. Hân ngồi bên chị lặng im hiem có. Hải bắt gặp thoáng băng khuôn của em, cô hỏi:

- Nhớ Sài Gòn rồi hả ? hay là? ...

Hân giật mình bởi lời nói của Hải phả ấm vào tai, cô lúng túng... cô trấn tĩnh lại ngay và nói lãng đi:

- Cây cả ngày phơi thân dưới cái nắng hầm hập như thế này cũng phải héo úa thôi.

Bỗng ngoài đường vọng tiếng trầm quen thuộc:

- Có ai ra nhận thư!

Hải từ tốn vuốt lại mái tóc, dong đưa dáng mảnh khảnh ra ngõ. Cô mặc áo váy trắng, nổi bật trong màu xanh sẫm cây vườn. Hải trở vào chưa kịp ngồi, Hân với tay giật lá thư xé đọc. Hải xụ mặt! Đọc xong Hân cất giọng hờn dỗi:

- Bữa trước đưa em về. Anh Thanh nói sẽ điện cho em đón. Hừ... hừ.. chừ biên thư cho chị, không thèm nhắc em một chữ. Coi bộ anh thương chị ghê! Hừ... ra đây liệu thần hồn với em đó.

Hải không chú ý Hân đang phàn nàn Thanh, cô chăm chú đọc:

"... Hải thân yêu,

...Một năm rồi chưa gặp em, mỗi lần Hạ về lòng anh nhớ nhung ... Lần đi chơi rừng Thiên An năm trước, anh hái tặng em chùm hoa sim. Em bảo là màu tím là màu nhớ nhung, hèn chi trong anh luôn có nỗi trông chờ thấp thỏm ...

Tàu sẽ đến ga, giờ... ngày... đừng để anh phải lui thủi về một mình nghe..."

Hải đang đọc lần thứ ba. Hân ngoái cổ qua xin:

- Cho Hân coi lại chút.

Hải lấy lá thư cho em, thái độ vừa lầy vừa chiều. Hân trả lại thư cho chị:

- Tàu thường đến mấy giờ chị?

-Nếu không trễ thì chín giờ tối.

Gia đình ông Hảo ngồi quanh bàn tròn dùng cơm tối. Hải nhìn đồng hồ treo tường nhấp nhòm, lùa vội miếng cơm cuối, buông đũa, xin mẹ:

- Thừa mẹ cho con đón anh Thành nghe.

Ông Hảo dừng ăn, hơi nghiêm mặt, vầng trán ông nhú hai đường nhăn, nhìn Hải với ánh mắt dạt dào thương yêu, ông thường khen với bà: "Con nó ngoan và đảm đang em nhỉ? Thành tu mấy kếp mới gặp con gái mình". Có lần Hải vô tình nghe lỏm, ngượng ngập chạy trốn biệt trong phòng. Ông Hảo nói:

- Làm chi phải đón đưa quan trọng vậy con ? Nhà sát nách, thằng Thanh về thì qua ngay thôi con ạ.

Hải ngước mắt nhìn mẹ cầu xin:

- Mẹ à, anh Thanh thư ra dặn tôi ni con đón.

- Cho con nó đi, con đi xe đạp, xe máy Hân đi rồi.

Sân ga nhộn nháo khách. Hải ngồi trên xe đạp phóng tầm mắt nhìn qua đầu người lô nhô, cô mừng khi nhận ra chiếc gương cận của Thành lấp lánh trước hiên ga. Niềm vui trong lòng cô vừa nhen lên lại tắt ngúm khi thấy Hân kề cận, cô cố tự nhiên lách người dắt xe đến, chào:

- Tàu ra sớm quá. À Hân em không dự sinh nhật bạn hở?

Thanh rạng rỡ nét mặt, mắt long lanh! Hân không nhìn thẳng vào chị. Ba người lách qua đám người linh kinh đồ dùng. Thanh không biết lên xe ai, đứng chân chừ. Hải bảo:

- Anh Thanh lên Hân chở. Hải đạp xe theo cũng được.

Hân nỏ máy, chống tay tụt lùi yên sau, cô gọi:

-Anh Thanh chờ em!

Thanh ôm túi xách, lúng túng vì ánh mắt xa xăm của Hải...

Thanh, Hải, Hân có thời niên thiếu ấm áp kỷ niệm. Cùng với thời gian họ lớn lên rồi người trước người sau cùng bước vào đại học. Bố Thanh cũng là bạn nối khố với ông Hảo. Bố Thành mất. Mẹ Thành tần tảo nuôi dạy đứa con trai duy nhất. Xúc động trước hoàn cảnh đó, ông Hảo thường qua lại giúp đỡ. Dù chưa có lời hẹn ước nhưng giữa hai gia đình đã chấp nhận tình sui gia thâm lắng. Phía sau hai nhà, một bến nước chung. Rất nhiều kỷ niệm của bộ ba Hải, Hân và Thanh thâm sâu và đóng sẹo trong tim mỗi người.

Thanh thi đậu đại học vào thành phố ở với người chú khá giả. Hai năm sau, Hân cũng theo cậu mợ và vào học Nha. Thanh xem Hân như em gái, anh chăm sóc tận tình. Hân quán quýt, thân thiện với Thanh nhiều lẽ, tình đồng hương, tình riêng, nhưng cô chưa nói ra. Cứ mỗi hè Thanh và Hân trở lại quê, cùng Hải rong chơi suốt mùa nắng.

Gần nửa tháng nay, Hải bỗng dưng lẩn tránh Thanh. Thanh nhất quyết tìm gặp Hải. Anh đi vào ngõ nhà Hải giữa vườn cây. Những vòm cửa toả ánh sáng đèn néon hắt ra rồi tan trong mảng sáng tối của ánh trăng. Tiếng con Tô tô sủa ran và tắt phụp. Hân biết ngay Thanh sang, cô chạy ra chào cười, pha chút nũng nịu:

-Mấy bữa này không thềm qua chơi, tìm chị Hải phải không? Hân biết...

Rồi cô kéo tay Thanh vào nhà với thái độ vô tư. Lúc nào cô cũng lôi cuốn anh bằng những cử chỉ thân thiện và ánh nhìn tha thiết. Ông Hảo chào Thanh bằng cái nhìn mệt mỏi. Hân loay hoay pha trà, xong cô đưa một ngón tay đặt lên đôi môi chu ra, ra hiệu Thanh ngồi chờ cô đi gọi Hải. Thành ngồi một mình ngắm lại khung cảnh phòng khách quen thuộc. Chính giữa bức tường phòng khách có treo bức sơn mài,

vẽ Bà Triệu cỡi voi ra trận. Cách tường non thước đặt một cái sập gụ đen tuyền, trên sập chính chệch một chiếc hộp gỗ mun, khảm xà cừ. Trên hộp điểm mấy cánh hoa đồng tiền thanh thoát trong đĩa thủy tinh. Cổ nhất là cái bàn bằng mâm đồng trước. Mâm hình bát giác, khắc đục chữ Nôm và chạm nhiều hoa văn. Anh biết đồ dùng trong phòng này xuất xứ từ triều Nguyễn, nhưng vẫn cảm thấy nó xưa hơn...

Hải mặc đầm trắng, hai tay hờ trước ngực vén bức sáo bước ra. Dưới ánh đèn néon, Hải như cô gái bước ra từ bức tranh sáo. Ba người đưa nhau ra bên sông ngắm trăng. Họ cùng ngồi trên những phiến đá lót bên, buông tầm mắt băng quơ, thả hồn trôi trên sông đầy trăng. Hân phá tan đi sự im lặng khó chịu bằng:

-Tự dưng ra đây lại nín như thóc hết vậy, có lẽ em gây khó chịu cho anh chị? Thôi em vào ngủ đây !

- Hân... Hân... chơi chút đã Hân...

Nói xong là Hân tuôn chạy, mặc cho Thanh gọi í ới sau lưng. Thanh ngồi im lặng hồi lâu bên Hải, anh mới cất tiếng:

-Anh thấy mấy bữa này em ồa sao vậy đó? Em giận anh điều chi?

- Không!

Thanh nói thẳng vào vấn đề:

- Anh nghĩ em lắm, thật lòng anh xem Hân như em gái. Em là người duy nhất của lòng anh.

- Thiệt không?

- Thiệt, anh xin thề!

-Nghe nói lời hứa hơn lời thề. Anh hứa đi.

- Anh hứa yêu em suốt đời!

Đôi mắt Hải đưng đầy ánh trăng.

Đã hai mùa hạ trôi qua Thanh không về Huế! Thư của anh cũng vắng cho Hải. Hải lằm lũi trong khu vườn, chắt chiu những kỷ niệm cũ, lo việc học, việc nhà. Mỗi hoài nghi ngày càng gặm nhấm cô hư hao. Buổi trưa mẹ Hải đi dạy về, nét mặt bà ủ dột, buông người xuống ghé bà gọi:

- Hải ơi, ba con đâu rồi? Con lên mẹ gặp một chút.

Hải dưới bếp đi vòng ra hiên nói to: "Ba đi phố rồi mẹ à", lên nhà trên, thấy mẹ nhuốm vẻ buồn, Hải khẽ khàng:

- Mẹ có việc chi buồn rứa?

- Hân gửi thư ra xin mẹ và nhờ mẹ xin ba con, cho chúng nó về tổ chức đám hỏi. Có thư cậu mợ tỏ ý tán thành. Trước đây mẹ cứ nghĩ con với Thanh chứ, không ngờ là Hân. Thật bất ngờ cho con và cả mẹ nữa.

Nghe mẹ nói, Hải đứng lặng, trong lòng ngùn ngụt nổi tủi thân. Nhưng cô nén được, trả lời mẹ nhẹ nhàng:

- Có gì đâu mẹ, con thấy anh Thanh và Hân hợp nhau lắm. Con mừng cho em.

- Hình như con chưa thật lòng với mẹ, mẹ vẫn thấy con có gì buồn lắm, lộ trên mặt, con không muốn bày tỏ cùng mẹ phải không?

Hải im lặng, đi ra bên sông. Bà Hảo nhìn đưa con gái đầu lòng xót xa.

Bao đêm rồi Hải bản thân một mình sau bến nước. Ánh trăng dẫn cô chơi vơi vào mộng. Sông nặng ánh trăng, cũng như lòng cô trĩu nỗi buồn. Trăng xanh xao mờ ảo. Tiếng sóng rì rào hoà nhịp với tiếng côn trùng eo óc, thành giai điệu ai oán. Hải nhìn dòng sông với đôi mắt ráo hoảnh, đáy mắt cô đựng cả mùa trăng xa vắng...

Huế, tháng 8 năm 2007